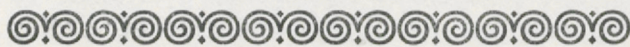

relmesek dúdolhatják a dalt, mint ezelőtt apáik énekeltek: Milyen jó a meudoni ligetben eprészni...”

Gyönyörű kis dal... kivált ha az ember huszadik évében dalolhatja... keftesben!

Mögéd nézek.

Irta: Bodor Aladár.

Mögéd nézek, nem rád, nem a szemedbe,
Ha csókollak is, akkor is mögéd,
Messzi réved szemem, mintha lesködné,
Távolról intő titok függönyét.

Távol mögédbe réved a várásom,
Várok egy mögéd rejtett valakit,
Egy asszonyt, aki benned van s távolban
Szemed mögött alussza álmait.

Őt várom, hogy fölébredjen, fölkeljen,
S merőn rám nézve induljon felém,
A távolon át úgy jöjjön vezérlő,
Hívó, szívó nézésemmel szemén.

S érkezzék meg az én ölelésemben
A csókom s lelkem közelségeig,
Érkezzék meg épen beléd s töltsön meg
A szívedig, álmodig, könnyedig.

Érkezzék meg, oh várom hívom, gyötröm,
Idézem és delejezem vakon,
Rajtad keresztül csókolok hozzáig,
Rajtad át nézem, mint egy ablakon.

Hivom, vésem belőled mint a szobrász
A márványból egy távol ideált,
Minden csókom tested márványán csengő
Véső csapás, mely feléje kiált.

Idézem... oh meg fog-e jönni végül?
Megérkezik-e, hogy az ajakad
Egy távol útról érkezőn, ujjongva
Egy nap az ő csókjával rám is szakad...

Idézem... Vagy tán úgy is kell meghalnom,
Hogy egy csók között csak halott leszek,
S kereső, váró, végtelenbe járó
Megtört szemem távol mögéd mered...

1359

A pezsgős pohár.

Jelenet.

Irta: Henri Lavedan.

Az úr. Az asszony. Amélie, a szobalány.

Egyszerű, de kényelmes szoba. Az úr és az asszony éppen felkeltek az ebéditől. Tegnap este több vendég volt náluk vacsorára.

Az úr: A tegnapi vacsoránk kitűnő volt; nagyon jól sikerült. Châteaulin barátunk úgy evett, mint egy kaszás.

Az asszony: Igen, a húspástétom finom volt.

Az úr: Háromszor vettem belőle.

Az asszony: Könnyen beteg lehetett volna. Remélem, hogy semmit sem törték el.

Az úr: De igen. Amélie eltört egy pezsgős-poharat. Láttam.

Az asszony: Biztos vagy benne?

Az úr: Ha egyszer mondom, hogy láttam. El van repedve végig, ferdén.

Az asszony: Ez már a nyolcadik a két tucatból.

Az úr: Pszt! (Amélie belép az ebédlőbe.)

Az asszony (Améliehez): Remélem, hogy tegnap semmit sem tört el?

Amélie: Semmit, asszonyom.

Az asszony: Minden pohár ép?

Amélie: Igen, asszonyom!

Az asszony: Ah! (Férjét nézi, aki meg sem moccan. Amélie távozik.)

Az úr: Ez nagyon erős. El van repedve végig, ferdén; én láttam.

Az asszony: Meg kell győződnöm róla s ez nagyon egyszerű. (Feláll, kinyitja az ebédlő szekrényt és keresgél a poharak között.) Itt van, megtaláltam. (A kérdéses poharat az asztalra teszi.) Alaposan el van törve.

Az úr: Természetes! Nem káprázott a szemem.

Az asszony: Ez kétségbeejtő. (Amélie belép.) Leányom, maga eltört egy poharat. Miért nem mondta meg nekem?

Amélie: De asszonyom...

Az asszony: Azt akarom, hogy valahányszor valamit eltör, mondja meg nekem; nem fogom összeszidni. Hát ez csak nem nehéz. Ha elrejtí elölem...

1360

Amélie: Én nem dugok semmit asszonyom elől.

Az asszony: De igenis, ha nem mondja meg, hogy eltört valamit...

Amélie: Az eltörhetett, mert ügyetlenek mind...

Az asszony: Meglehet, de szólni kell nekem.

Amélie: Nem tudtam, asszonyom.

Az asszony: De tudta, mert mikor belépett, figyelmeztettem, az első napon.

Amélie (unott ábrázattal): Igen, igen, persze.

Az asszony: És aztán arra is figyelmeztettem, hogy nem akarom, hogy feleseljenek nekem, nem akarom...

Amélie: Eszibe akarom juttatni asszonyomnak...

Az asszony: Egy szót sem. Nem akarom, hogy feleljen.

Amélie: Rendben van; nem fogok felelni.

Az asszony: Ki senyissa a száját, értette?

Amélie: Értem.

Az asszony: Már ez is sok.

Amélie (sóhajtozik).

Az asszony: Ne sóhajtozzék!

Amélie (a szemeit becsukja).

Az asszony: Ne csukja be a szemeit!

Amélie: Gondolkoztam.

Az asszony: Annak nem most van itt az ideje. Soha ilyen nem láttam! Nem lehet megkívánni, hogy egy kicsit vigyázzanak a dolgukra. Nekik, a cselédeknek joguk van mindent összetörni, a vázákat, mindent, a butorokat összerongálni és még az kellene, hogy az ember hálát rebegjen a sziveségért.

Amélie: Ah, mikor asszonyom nekikezd veszekedni!

Az asszony: Mit beszél? (Férjéhez.) Veszekedni? Hallottad ezt?

Az úr (atyaílag): No, Amélie? Vigyázzon, milyen kifejezéseket használ. És menjen vissza a konyhába.

Az asszony: Nem. Maradjon. Akarom, hogy maradjon és végighallgasson.

Amélie: Ahogy tetszik.

Az asszony: Maga mindennap eltör valamit, egyszer a cukortartót, egyszer a poharat, egyszer valami mást és soha sem jelenti be

és még reáadásul magának áll feljebb ha kérdőre vonják! Ej, leányom...

Amélie: Az nekem nagyon kellemetlen s inkább megfizetem, amit eltörök, csak hagyjanak békit...

Az asszony: Ejh, valóban? És ha szaván fogom? Megérdemelné! Hát ha megfizettetem a kínai porcelán cukortartót, amit ötven forintért vettem, mit fog szólni hozzá?!

Amélie: Hát nem fizetnék.

Az asszony: S ugyan miért nem?

Amélie: Mert az egy egész közönséges cukortartó volt és sohasem ért annyit, mint amennyiről mesélni tetszik.

Az asszony: Maga szegény tudatlan, maga semmihez sem ért.

Amélie: Hát azt nem tudom, hogy érték-e porcellánhoz, de vannak „egyéb dolgok“, amikről, ha beszélni akarnék...

Az asszony: Hogyan? Mi? Célzások?

Az úr (aki kezd reájönni, hogy ez az ügy kényes): Na, jól van, most már elég legyen.

Az asszony: Nem, én azt akarom hogy magyarázza meg rögtön, hogy mit akar besúgni!

Az úr: Ej, mire jó? Legközelebb ha valamit el fog törni, nem mulassza el, hogy megmondja nekem, vagy neked. Úgy-e Amélie?

Amélie: Igen, úram.

Az úr (az asszonynak): No, látod, megigéri.

Az asszony: De én akarom, hogy ebben a percben mondja meg, mit akart besúgni.

Az úr: Ej látod, ez a nyakasság tőled ugyancsak furcsa.

Amélie: Nem én vagyok az, aki jól megmondta most.

Az asszony: Most még sérteget! (A férjéhez.) Hála néked, sértegetni mer!

Amélie: Én nem asszonyom.

Az úr: Dehogy sérteget, kedvesem.

Az asszony (Améliehez): Mit akart mondani, mondja rögtön!

Az úr: No, hát én nem elegyedem bele a társalgásba.

Amélie: Most mindjárt?

Az asszony: Igen, ha nem tartja vissza a beszédétől...

Amélie: Hát jó, beszélek a „dolgokról“.

Az asszony: Micsoda dolgokról.
 Amélie: Amikről tudok.
 Az asszony: Csak rajta.
 Amélie: De nem lehet.
 Az asszony: Ugyan, miért?
 Amélie: Mert asszonyom megtiltotta.
 Az asszony: Én? Én megtiltottam, hogy
 valamiről beszéljen?

Amélie: Szigoruan.
 Az asszony: Maga hazudik! Arcátlanul
 hazudik! Menjen a konyhába, menjen leányom,
 távozzék!

Az úr (most már beleelegyedek az ügybe):
 Nem, maradjon!

Az asszony: Már igazán elég és ne
 folytassuk az örökkévalóságig.

Az úr: Nagyon sokat mondott már ahoz,
 hogy most befejezze.

Az asszony: Mire jó? Megegyeztünk,
 hogy ezentúl, ha eltör valamit, jelenteni fogja
 nekem, vagy neked. Nemde, Amélie?

Amélie: Igen, asszonyom.

Az asszony (a férjhez): No, hallottad,
 szavát adja.

Az úr: Éppen most célzott reád világosan...
 Tisztába akarok jönni... (Nagyon ridegen.)
 Amélie, parancsolom, hogy beszéljen!

Amélie: S ha nem akarok?

Az úr: Akkor elküldöm.

Amélie: Mindjárt el is mehetek, mert ha
 beszélek, akkor is elküldenek... Hát jó,
 uram...

Az asszony (a férjéhez): Ne hallgass reá,
 mert nem igaz...

Amélie: Agyon vagyok kínozva, most már
 késő. (Az úrnak.) Ha én az úr helyébe lennék,
 nem hívnám meg föbbé vacsorára Châteaulin
 urat és nem is fogadnám.

Az asszony: Ez már becsstelenség!

Amélie: Mert ők együtt valami sokkal
 gonoszabbat cselekesznek, mint egy cukor-
 tartót eltörni... Igen és most azt hiszem,
 mehetek pakolni. Úram, nem tart meg?

Az úr: Nem, leányom.

(Az asszony tehetetlen dühében, némán ül. Amélie
 távozik.)

Az asszony (jó arcot vág s erőltetten mo-
 solyog. A férjéhez): Elhiszed? Ilyen népség!
 A mocsok!

1363

Az úr (fagyosan): Igen hiszek neki. Jobban
 tetted volna látnod, ha nem szólsz azért a
 pohárért. Aztán most jössz a szobámba?

Az asszony: Miért?

Az úr: Komolyan fogunk beszélni.

(Fini.)

„Ne lopj.“

Írta: Radványné Ruttkay Emma.

(Vannak bűnök, miket ha elkövetsz,
 Másoknak rója fel az isten...)

A fényes pesti utcán egymagam
 Komor gondokban élve jöttem,
 Kacagó, vig, bohó embertömeg
 Hullámozott köröttem,
 Virágillat szállongott szerzesét,
 A napsugárban flörtök kergetődztek,
 Tavaszi, csókos-párok titkosan
 Mohó gyönyörrel a szemembe néztek,
 A gazdag vágyak teljesült világát
 Kimélte száz nagytükrös kirakat...
 A pesti utca lázasan zsibongott,
 Hiába jött a csendes alkonyat.

És egyszerre csak elsötétült minden.
 Talán, mert arra tévedt a nyomor...
 (Nem ismeri, nem látja senki más
 Csak az, kit súlyos átkok terhe nyom.)

...Egy nagy kosárban, bűnös illatokkal
 Pirosló zsemlye, lágy fehér cipő:
 Fényes kávéház márványasztalára
 Boldog kis gyermek szájába való.

Rongyos, sötét szemű leányka
 Sóvárgón nézi ott a lesben...
 S én nem fogom meg reszkető kezét,
 Szeretnék szólni: vedd el! vedd el!
 Vannak bűnök, miket ha elkövetsz,
 Másoknak rója fel az isten...

1364